

Arrest

nr. 92 874 van 4 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 augustus 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 juni 2011, in de hoedanigheid van werknemer of werkzoekende, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge neemt op 9 november 2011 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker wordt op 13 december 2011 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.4. Op 2 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 21 augustus 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 6 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam; [M. T. C.]. Nationaliteit: Portugal, Geboortedatum: [...], Geboorteplaats: [...], Identificatienummer in het Rijksregister: [...], Verblijvende te: [...]."

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende op 07/06/2011 en verkreeg op 13/12/2011 de verklaring van inschrijving (bijlage 8). Hij bekam de E-kaart op 03/01/2012.

Betrokkene verkreeg de inschrijving als werknemer op basis van een arbeidsovereenkomst van onbepaalde tijd vanaf 12/12/2011.

Gezien uit het administratief dossier bleek dat deze tewerkstelling op 17/01/2012 reeds was stopgezet, werd hem overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15/12/1960 gevraagd bewijzen voor te leggen dat hij nog aan de verblijfsvoorwaarden voldeed.

Vandaar dat betrokkene op 28/04/2012 werd verzocht nieuwe stavingsdocumenten voor te leggen van zijn huidige inspanningen om werk te vinden en een reële kans tot tewerkstelling of desgevallend bewijzen van economische activiteiten en/of bestaansmiddelen voor te leggen.

Betrokkene heeft daarop een attest van de VDAB voorgelegd van 07/05/2012 met de vermelding dat hij werkloos is sedert 13/01/2012. Er werden ook een paar sollicitaties voorgelegd, maar zonder positief resultaat en een uitnodiging voor de jobday. Of betrokkene op de uitnodiging ingegaan is en of het een job heeft opgeleverd, werd niet aangetoond. Betrokkene leverde ook het bewijs dat hij geen ocmw steun geniet.

Aan de hand van de voorgelegde documenten en het intern onderzoek moet worden vastgesteld dat betrokkene niet meer is tewerkgesteld geweest sedert 17/01/2012. Overeenkomstig art. 42bis §2,3° van de wet van 15/12/1980 kon betrokkene nog zes maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Gezien deze zes maanden reeds verstreken zijn en uit onderzoek is gebleken dat betrokkene niet meer aan het werk is gegaan kan hij dus niet meer als werknemer beschouwd worden. Bovendien bewijst hij niet onder enige andere uitzonderingsgrond te vallen overeenkomstig art. 42bis, §2.

Hij voldoet evenmin aan het statuut van werkzoekende ingevolge art. 50§2-3° van het KB van 08/10/1981. Betrokkene heeft wel aangetoond dat hij ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB en dat hij een paar keer heeft gesolliciteerd, maar nergens uit zijn dossier blijkt dat hij reële kans maakt op een tewerkstelling. Bovendien is een reële kans op tewerkstelling blijkbaar niet voor de hand liggend, gezien de aanslepende periode van inactiviteit, ondanks zijn inspanningen om Nederlands te leren en het aantal sollicitaties.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15/12/1980."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting:

"[...] De verwerende partij heeft de aanvraag tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 42bis §1 van de wet van 15 december 1980 van verzoekende partij, geweigerd omdat de verzoekende partij niet meer voldoet aan het statuut van werkzoekende.

De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

[...]

[...] De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

[...] Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht en artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Dus volgens artikel 42bis §1 zou er kunnen een einde gesteld worden aan het verblijf als aan de voorwaarden in artikel 40, §4 niet meer voldaan worden.

Artikel 40, §4 luidt immers als volgt:

[...]

In casu voldoet verzoekende partij zowel aan het eerste lid als aan het tweede lid van artikel 40 §4. Verzoekende partij heeft immers verschillende bewijzen neergelegd dat zij nog steeds actief op zoek is naar werk (sollicitatie, jobday, inschrijving VDAB en dergelijke) en daarnaast heeft zij - zoals verwerende partij zelf stelt in de thans bestreden beslissing - een bewijs geleverd dat zij geen OCMW steun geniet.

Bovendien stelt de verwerende partij zelf dat zij een intern onderzoek heeft gevoerd. Zij zou dan moeten gezien hebben dat verzoekende partij in geen geval ten laste komt van een sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Dus zolang verzoekende partij actief blijft zoeken naar werk en voldoende bestaansmiddelen heeft is zij gerechtigd meer dan drie maanden in het Rijk te kunnen verblijven.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat artikel 42bis §4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht geschonden worden."

3.1.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

De in casu relevante bepalingen van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° [...]

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van de vaststelling dat hij niet langer voldoet aan het statuut van werkzoekende, merkt de Raad in de eerste plaats op dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat verzoeker de E-kaart verkreeg als werknemer op basis van een arbeidsovereenkomst van onbepaalde tijd vanaf 12/12/2011 en niet als werkzoekende.

Verzoeker betwist het motief in de bestreden beslissing niet dat hij niet langer kan worden beschouwd als werknemer. Wel betoogt hij dat hij nog steeds verblijfsgerechtigd is, hetzij als werkzoekende hetzij als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

In zoverre verzoeker betoogt dat hij wel degelijk als werkzoekende diende te worden beschouwd, verwijst hij naar de door hem aan het bestuur voorgelegde bewijzen dat hij actief op zoek is naar werk (sollicitaties, uitnodiging voor een “jobday”, attest van de VDAB).

De Raad merkt evenwel op dat in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, voorzien is in twee cumulatieve voorwaarden. De vreemdeling die meent als werkzoekende een verblijfsrecht uit voormelde wetsbepaling te kunnen putten moet zowel aantonen dat hij “werk zoekt” als dat hij een “reële kans maakt om te worden aangesteld”. Verweerder betwist niet dat uit de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt dat hij actief naar werk zoekt. Wel wordt weerhouden dat niet blijkt dat hij een reële kans maakt om tewerkgesteld te worden. Hierbij wordt ook gewezen op de aanslepende periode van inactiviteit van verzoeker, ondanks zijn inspanningen om Nederlands te leren en zijn sollicitaties. Door opnieuw te verwijzen naar de door hem voorgelegde stukken dat hij werk zoekt

en hiertoe inspanningen levert, toont verzoeker niet aan dat voormelde vaststelling van het bestuur dat niet blijkt dat verzoeker een reële kans op tewerkstelling heeft onjuist of kennelijk onredelijk is.

De Raad wijst er verder op dat verzoeker evenmin kan worden gevolgd waar hij stelt dat uit het enkele gegeven dat hij geen steun van het OCMW geniet, volgt dat hij dient te worden beschouwd als zijnde beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Niettegenstaande voormelde voorwaarde te beschikken over voldoende bestaansmiddelen tot doel heeft te vermijden dat een burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, ontslaat het enkele gegeven dat een burger van de Unie geen steun geniet van het OCWM hem er nog niet van aan te tonen dat hij effectief beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Aldus dient deze burger van de Unie het bestuur ook toe te laten na te gaan of voldaan is aan de voorwaarde vervat in artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend en waarbij onder meer rekening dient te worden gehouden met de aard en de regelmaat van de inkomsten. De Raad stelt vast dat verzoeker aan het bestuur geen enkel stuk overlegde waaruit zijn inkomsten bleken. Ook thans legt hij geen enkel bewijs van inkomsten voor. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat verweerder hem ten onrechte niet heeft beschouwd als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de door verzoeker voorgebrachte stukken heeft beoordeeld en dat niet aannemelijk is gemaakt dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze, in strijd met de stukken van het dossier of met miskennis van artikel 42bis, § 1 *juncto* artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, is gekomen tot de bestreden beslissing.

Een artikel 42bis, § 4 van de Vreemdelingenwet is verder onbestaande.

Een schending van de materiële motiveringplicht en artikel 42bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is.

Het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, maakt geen ontvankelijk middel uit (RvS 3 november 1997, nr. 69.314).

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 van het EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij licht het middel als volgt toe:

“[...] Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

[...]

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurse.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurse in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

De formele motiveringsplicht impliceert echter geenszins dat het bestuur in zijn motivering naar elk feitelijk en juridisch detail uit het administratief dossier van betrokkene dient te verwijzen. Het bestuur moet in zijn besluit de feitelijke en juridische motieven vermelden die aan zijn besluit ten grondslag liggen maar moet niet opnieuw het gehele bewijs voeren dat aan de grondslag van zijn besluit ligt. Indien men het voorwerp van de formele motiveringsplicht te extensief interpreteert dan zou er à la limite geen onderscheid meer bestaan tussen het administratief dossier van betrokkene - dat natuurlijk wel elke feitelijk en juridisch detail bevat - en het besluit zelf, wat uiteraard een absurde redenering is. Een te extensief geïnterpreteerde formele motiveringsplicht gaat in die zin tegen de geest zelf in van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - de bestuurse zou immers het bos niet meer door de bomen zien en al helemaal niets meer begrijpen van de motieven van het bestuur bij het nemen van de beslissing.

Er kan ter zake verwezen worden naar vaste rechtspraak van Uw Raad.

Cf. in die zin ook OPDEBEEK en COOLSAET

Een beknopte, maar duidelijke weergave van de motieven in de beslissing zelf volstaat; lange uitweiding zijn niet noodzakelijk vereist. Zeker bij een gebonden bevoegdheid kan een beknopte motivering volstaan. De gegevens waarop de beslissing steunt moet worden vermeld, maar niet gedetailleerd. De verplichting tot formele motivering mag men immers niet verwarren met het bewijs van de feiten. De uitdrukkelijke motivering komt dus niet in de plaats van het dossier, maar moet wel berusten op de gegevens van het dossier die ten grondslag liggen aan de genomen beslissing.

[...] De akte van kennisgeving werd niet volledig ingevuld door de burgemeester (cf. p4) en werd bovendien niet ondertekend. Het is dan ook niet duidelijk wanneer de verzoekende partij juist het grondgebied dient te verlaten. Is dit 30 dagen na de kennisgeving of dertig dagen na de beslissing? Of geldt nog een andere manier van telling?

De verzoekende partij is dus niet op de hoogte van de datum waarop zij het grondgebied dient te verlaten, want het is nooit aan haar betekend. Bijgevolg kan zij daar dan ook geen gevolg aan geven.

Dergelijke manier van werken toont toch enige vorm van nalatigheid en kan dan ook niet getolereerd worden.

[...] In casu is er dus sprake van schending van de formele motiveringsplicht aangezien het niet duidelijk is voor verzoekende partij wanneer zij het grondgebied dient te verlaten en bovendien werd de beslissing door geen enkele partij ondertekend. Bijgevolg kan zij dan ook de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing niet nakomen. [...]"

3.2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – waarvan de juridische draagwijdte correct wordt weergegeven door verzoeker – betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog dat de akte van kennisgeving niet volledig is ingevuld en niet is ondertekend, feitelijke grondslag mist. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt immers dat hierin wel degelijk een ingevulde én door beide partijen op 21 augustus 2012 ondertekende akte van kennisgeving is opgenomen. Het gegeven dat de akte van kennisgeving gevoegd bij de versie van de bestreden beslissing die verzoeker heeft ontvangen een dergelijke handtekening en datum niet bevat, doet hieraan geen afbreuk. Van verzoeker kan bovendien worden verwacht dat hij kennis heeft van de datum waarop de bestreden beslissing hem is betekend. Bijgevolg wist verzoeker, of diende hij te weten, dat hij binnen een termijn van 30 dag vanaf 21 augustus 2012 het Belgische grondgebied diende te verlaten.

In ieder geval merkt de Raad ook op dat de kennisgeving van de bestreden beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling uitmaakt daar de kennisgeving op zich de rechtstoestand van verzoeker niet wijzigt noch beoogt te wijzigen. Een eventueel gebrek in de betekening van de beslissing heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf en kan niet tot de nietigverklaring van de beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408). Ook betreft de termijn waarbinnen een vreemdeling het grondgebied dient te verlaten enkel een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS